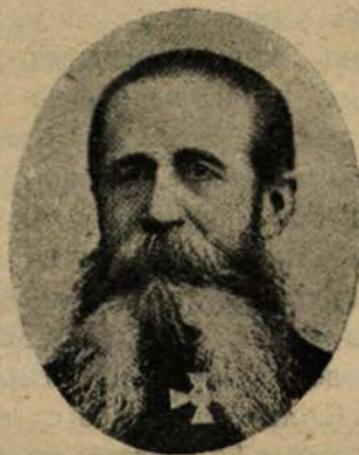

На другия ден, 26 юни, чуваме музика. До селото ни наближава голъма конница. Напредъ вървят се бълги високи „катани“. Войниците препасани презъ рамо съ голъми жълти тръби, които грънят като слънце. Тъгръмко свирягъ. Следъ музиката вървят дълги редици коне, които дигатъ по изронения път облаци прахъ. Всички войници носят на лъва ръка дълги и високи сулици, които изглеждатъ като гора. Ние оставихме работата и припнахме да ги гледаме. Казаха, че изпъдили тур-

Генералъ Гурко

цитъ отъ Търново и сега отиватъ за Стара планина.

Изеднажъ селската камбана почна силно да бие. Цълото село се стече. Поповетъ облъчени, върже съ кръстове, кандилници, момчета дигнаха хоругви — всички отиваме и посрещаме руската войска — нашите освободители. Радостъ, веселба, игри, печени ягнета, котли съ вино...

Два дена подиръ рускиятъ войски пристигнаха и българските опълченци. Когато видѣ народъ, че тъ сѫ българи, всички заплакаха отъ радостъ, а